

every

คลองจ่าน

Fantasy Farm

幻想 農場 ฟ้าร์พหุศาสตร์
พรรคนี้ก็มีด้วย?

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ลืบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ซึ่งลืบลตาเห็นก็อาจไม่เทียบเท่ากับหนึ่งการสัมผัส แต่จะมีสักกี่คนที่กล้าเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงและสัมผัสกับเรื่องลึกลับอันน่ามหัศจรรย์ อยู่ได้ตลอดเวลา โดยที่ยังไม่ซ็อกจนหมดสติไปเสียก่อน หรือหากมี...คนคนนั้นจะเป็นคนแบบไหนกันนะ

อาจเป็นคนแบบ 'ลู่วิ่งจิ๋ว' พนักงานบริษัทผู้ขยันขันแข็ง ที่จู่ๆ วันหนึ่งก็ตัดสินใจ ลาออกจากงานในเมือง แล้วกลับไปอยู่ที่บ้านเกิดในแถบชนบท เพื่อหวังจะปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข แต่เรื่องราวกลับไม่เป็นไปตามนั้น เพราะเพียงไม่นาน หลังจากที่เขาเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านผู้ก็เจอกับเรื่องราวแปลกประหลาดมากมาย ทั้งตุ๊กแกยักษ์ที่จ้องจะกินคน บ่อน้ำปริศนาซึ่งเป็นต้นตอของเสียงร้องอันน่าสะพรึง และชายแปลกหน้าคนหนึ่งที่มีชื่อว่า 'ไปเยวี่หนู'

สุดท้ายลู่วิ่งจิ๋วจะรับมือกับความมหัศจรรย์ที่ถาโถมเข้ามาได้หรือไม่ แล้วไปเยวี่หนู ชายแปลกหน้าที่เผลอเข้ามาในชีวิตของเขาแท้จริงนั้นเป็นใคร ถ้าพร้อมที่จะสัมผัส ประสบการณ์สุดแสนมหัศจรรย์นี้กันแล้ว เอเวอร์ไวขอเชิญชวนให้ทุกคนร่วมหาคำตอบ ด้วยกันได้ในหน้าถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ลู่ชิงจิ๋ว

ชายหนุ่มที่ตัดสินใจลาออกจากการทำงานในเมือง แล้วกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเกิดแถบชนบทแต่เพียงลำพัง เป็นคนที่มีความกล้าหาญจิตใจเด็ดเดี่ยวไม่เกรงกลัวต่อภัยอันตราย รักในความถูกต้อง ชอบช่วยเหลือผู้อื่นใจกว้าง และโอบอ้อมอารีเป็นที่สุด นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มีฝีมือการทำอาหารในระดับดีเยี่ยมอีกด้วย

* ไป่เยวี่หนู

ชายแปลกหน้าที่เคยช่วยชีวิตลู่ชิงจิ๋วจากตึกแก๊งค์เอาไว้ ภายหลังได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของเขา โดยทำราวกับเป็นบ้านของตัวเอง ซึ่งแท้จริงแล้วไป่เยวี่หนูผู้นี้เป็นปีศาจจิ้งจอกที่มีความสง่างามดุจเทพเซียน แต่กลับมีลักษณะท่าทางที่ดูเกียจคร้าน แถมยังตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเหมือนกับเป็นของกินไปเสียหมด

* อิ่นสวิน

เพื่อนเล่นสมัยเด็กของลู่ชิงจิ๋ว ปัจจุบันพอได้กลับมาเจอกันอีกครั้งก็กลายเป็นคนที่คอยอยู่เป็นเพื่อน และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์แก่อีกฝ่าย นอกจากนี้ด้วยความที่อยู่ในหมู่บ้านส่วยผู้มาตั้งแต่เกิด จึงทำให้เขารับรู้เรื่องราวความเป็นไปในที่แห่งนี้เป็นอย่างดี

* จูเหมียวเหมียว

เพื่อนร่วมงานที่บริษัทของลูซิงจิว เป็นคนที่คอยช่วยเหลือดูแลเขาตั้งแต่ตอนที่เขาเข้าไปทำงานใหม่ๆ ทั้งยังเป็นคนที่รับรู้เรื่องราวในบ้านของลูซิงจิวเป็นอย่างดี เธอเป็นหญิงสาวที่ดูดีแต่ชอบสวมหมวกกำบังไว้บนศีรษะอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากขาดความมั่นใจเกี่ยวกับปัญหาผมร่วงของตัวเอง

* หลี่เสี่ยวอวี่

ลูกชายเพื่อนบ้านของลูซิงจิว กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา แต่เนื่องจากฐานะทางบ้านไม่สู้ดี ทำให้เขาต้องคอยช่วยที่บ้านแบ่งเบาภาระด้วยการรับจ้างเก็บหญ้าเลี้ยงหมูให้ลูซิงจิว จึงค่อนข้างสนิทกับสองหมาอย่างเสี่ยวฮวาเสี่ยวเหย่มากเป็นพิเศษ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

กลับบ้านไปขายมันหวาน

เมื่อลูชิงจิวก้าวเท้าลงจากรถไฟ ท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว เขายกกระเป๋าใบหนัก ตั้งใจว่าจะเรียกรถแท็กซี่ แต่ใครจะรู้ว่าพอลคนขับรถได้ยืนสถานที่ที่เขาจะไปก็รีบปฏิเสธทันที

"σύผู้ แถวนั้นไกลจะตาย ไม่ไปหรอก" คนขับรถมองลูชิงจิวขึ้นลงตั้งแต่หัวจรดเท้า ด้วยสายตาที่เพิ่มความระแวงระวัง

ลูชิงจิวถูกประเินด้วยสายตานี้ก็มึนงง เขาจึงเอ่ย "คุณลุง เพิ่มเงินก็ไม่ไปหรอกครับ"

คนขับล้งเลชั่วครู่ "นายเพิ่งกลับมาจากเมืองอื่นสินะ"

ลูชิงจิวพยักหน้ารับ "ใช่ครับ ผมกลับมาจากเมือง A" เขาพูดพลางชี้ไปที่กระเป๋าเดินทางข้างกายตนเอง

พอลมองเห็นกระเป๋าเดินทางของลูชิงจิว คนขับรถก็กัฒนเอ่ย "นายจะเพิ่มเงินเท่าไรล่ะ"

ลูชิงจิวคิดคำนวณระยะทาง "สองร้อยได้มั้ยครับ"

คนขับรถดูผ่อนคลายลงหน่อย "ก็ได้ ขึ้นมา"

ลูชิงจิวล้งอก รีบยกกระเป๋าเดินทางไปไว้ในกระโปรงท้ายรถ แล้วเข้าไปนั่งที่นั่งด้านข้างคนขับ

ตอนนี้เป็นช่วงเวลาก่อนฟ้าสาง ท้องถนนว่างโล่ง มีเพียงรถแท็กซี่ขับผ่านอย่างเร่งรีบเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้น อากาศช่วงที่เริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลินั้น

ค่อนข้างเย็น ลูซิงจิวที่สวมเพียงเสื้อแขนสั้นจึงยกมือลูบแขนเย็นๆ ของตัวเอง
ที่นี้ไกลจากเมือง A มาก จัดว่าอยู่ในเขตชนบท เศรษฐกิจล้าหลัง
ไม่พัฒนาเท่าเมือง A บริเวณโดยรอบส่วนมากจะเป็นตึกอาคารขนาดเล็ก
ส่งกลิ่นอายของความโบราณล้าสมัย

คนขับรถขับตรงไปข้างหน้าพลาถถามสัพเพเหระกับเขา ตอบไปตอบมา
ลูซิงจิวถึงได้รู้สาเหตุที่คนขับไม่ยอมไปสุยฝู

สุยฝูเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่ค่อนข้างห่างไกล ห่างจากใจกลางเมือง
ของพวกเขาออกไปอีกระยะหนึ่ง ก่อนหน้านี้มีคนขับรถแท็กซี่เสียชีวิตไปสองคน
แถมยังหาตัวฆาตกรไม่ได้ ต่อมาเมื่อข่าวลือว่าที่จริงแล้วคนขับรถสองคนนั้น
ไม่ได้โดนคนฆ่า แต่เป็นเพราะไปชนกับสิ่งที่ไม่ดีเข้าต่างหาก ดังนั้นคนขับแท็กซี่
แถวนี้จึงไม่ยอมไปที่นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลาที่ท้องฟ้ามีดสนท
อย่างนี้...

ถ้าลูซิงจิวไม่ได้เพิ่มเงินสองร้อยหยวนละก็ วันนี้เขาคงต้องค้างที่ตัวเมือง
แน่ๆ

"กลับจากเมือง A มาทำอะไรละ" คนขับรถมองไปข้างหน้าพลาถชวน
ลูซิงจิวพูดคุย "บ้านเกิดอยู่ที่ไหนหรอ"

ลูซิงจิวตอบ "ครับ อยู่ที่อื่นมันไม่ราบรื่นเท่าไร ผมเลยลาออก คิดว่า
ที่บ้านยังมีที่ดินเพาะปลูกอยู่บ้าง"

คนขับเอ่ยขึ้นว่า "ที่ทุรกันดารแบบนี้มันจะไปสนุกอะไร พอหนุ่ม จันว่า
นายอยู่ไม่ได้หรอก"

เมื่อได้ยินแบบนี้ลูซิงจิวก็แค้ม ไม่ได้ตอบกลับ การกลับมาคราวนี้เขา
ได้ผ่านการครุ่นคิดไตร่ตรองมาดีแล้ว ไม่ใช่ความคิดเพียงชั่ววูบ

รถขับไปตามท้องถนนด้านหน้า ผ่านถนนเล็กแคบในชนบท สิ่งต่างๆ
ที่อยู่โดยรอบก็ยิ่งตึงตังขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายก็มองไม่เห็นแม้แต่แสงไฟรอบข้าง
เหลือเพียงความมืดไร้ที่สิ้นสุดของยามค่ำคืน

ลูซิงจิวนั่งรถไฟมาหนึ่งวันเต็ม พอพูดคุยกับคนขับมาได้สักพักก็เริ่มรู้สึกง่วง
ขณะที่ตาปรือใกล้จะหลับเต็มแก่ คนขับก็กลับหยุดรถกะทันหัน

ลูชิงจิวพลันตกใจตื่น เอ่ยถามอย่างงุนงง "มีอะไรหรือครับ"

"นาย...นายมองเห็นสิ่งที่อยู่ข้างหน้านั้นมั๊ย..." สีน้าคนขับตอนนี้น้ำยาแย่ถึงขีดสุด ดวงตาเบิกกว้าง ตัวสั่นไปทั้งร่าง ท่าทางเหมือนจะเป็นลมได้ทุกเมื่อ

"อะไรนะ" ลูชิงจิวมันงง หันไปมองทางด้านหน้า เมื่อเขามองเห็นสิ่งที่อยู่ข้างหน้ารถได้อย่างเต็มตา ชายหนุ่มก็มีอาการเช่นเดียวกันกับคนขับ

มองไปเห็นแต่วัตถุสีขาวลอยไหวอยู่บนเนินถนนแคบๆ อาจเพราะระยะห่างค่อนข้างไกลจึงมองเห็นได้ไม่ชัด แต่ก็เห็นได้รางๆ ว่าสิ่งนั้นน่าจะเป็นคน...

"นั่นมันเรื่องบ้าอะไรกัน" น้ำเสียงของคนขับแทบจะร้องให้อยู่รอมร่อ ถ้าไม่ใช่ที่นั่นแคบเกินกว่าจะกลับรถได้ เขาคงรีบหันรถกลับหนีไปแล้ว

ลูชิงจิว "..."

"อ้ากกก ไอนั่นมันลอยมาทางนี้แล้ว!" คนขับรถตกใจกลัว คิ้วหับเข้าที่แขนของลูชิงจิว

ลูชิงจิว "คุณใจเย็นๆ ก่อนครับ โลกนี้ไม่มีผีซะหน่อย!" ทันทีที่เขาพูดจบ คนขับข้างกายก็กรี๊ดร้องขึ้นมาอีกครั้ง "ไอนั่นมันพุ่งเข้ามาใกล้พวกเราแล้วนะ!!!"

ลูชิงจิวหันมองด้านหน้าก็พบว่าเงาคนสีขาวนั้นกำลังมุ่งเข้ามาใกล้พวกเขาจริงๆ คนขับข้างเขากรี๊ดร้องราวกับหมูถูกเชือด บรรยายาคาตอนนีเหมือนอยู่ในหนังสยองขวัญไม่มีผิด

"นั่นมันน่าจะเป็นคนนะครับ!" เงาสีขาวเข้ามาใกล้ ลูชิงจิวถึงเห็นได้ชัดเจนว่าสิ่งนั้นแท้จริงแล้วคือมนุษย์ แม้จะยังเห็นรูปร่างหน้าตาไม่ชัด แต่ก็ไม่น่าใช่สิ่งเหนือธรรมชาติอะไร

"คนครับ" ลูชิงจิวรู้สึกว่แขนของตนถูกคนขับบีบจนแทบจะหักอยู่แล้ว เขาจึงเปล่งเสียงบอก "คุณลุง ไม่ต้องจับผมแล้วน้า นั่นมันคนจริงๆ"

"คน?" คนขับดูสงบลงนิดหน่อย

เงาคนค่อยๆ เดินเข้ามาข้างหน้าพวกเขาช้าๆ เพราะแสงไฟรถ ในที่สุดลูชิงจิวก็มองเห็นลักษณะรูปร่างของเงาสีขาวได้อย่างชัดเจน แท้จริงแล้วมันคือชายหนุ่มคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าสีขาวทั้งตัวต่างหาก เขามีหน้าตาดังงามหล่อเหลา ใบหน้าไร้ความรู้สึก ฝ่าเท้าหยุดลงข้างรถฝั่งเบาะนั่งด้านข้างคนขับ

"คุณครับ?" เมื่อแน่ใจว่านี่คือคน ไม่ใช่สิ่งแปลกประหลาดเหนือธรรมชาติใดๆ ลูซิงจิวจึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง เขาลดกระแຈกรถลง ชะโงกหน้าออกไปครึ่งหนึ่ง แล้วเอ่ยถาม "ดึกคืนบ้านนี้ มาอยู่ในที่ที่ไกลจากตัวเมือง คุณมีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ"

ผู้ชายคนนั้นเหลือบมองลูซิงจิว ก่อนจะหันไปมองคนขับที่นั่งกลั้วตัวสั้นอยู่ข้างลูซิงจิว เขาตอบยิ้มๆ "เปล่าหรอก กลางคืนผมนอนไม่หลับนะ เลยออกมาหาอะไรกิน"

ลูซิงจิวแอบคิดในใจ ดึกขนาดนี้แถมอยู่ในที่ทุรกันดาร ยังจะหาอะไรกินได้ด้วยเหรอ แต่เอาเถอะ ไม่ว่าที่ไหนล้วนมีคนแปลกๆ ทั้งนั้น เขาไม่ควรจะไปยุ่งเรื่องงานอดิเรกของคนอื่น เขาจึงส่งยิ้มอย่างมีมารยาทกลับไป "อ้อครับ ฉันคุณระวังความปลอดภัยด้วยนะครับ"

ได้ยินดังนั้น ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นตบบนประตูรถแท็กซี่ก่อนจะหมุนตัวจากไป เงาของเขาค่อยๆ หายลับเข้าไปในความมืดยามราตรี

กระทั่งเขาอันตรายจากสายตา คนขับข้างกายลูซิงจิวจึงค่อยรู้สึกตัวอีกครั้ง และขับรถต่อไปยังจุดหมายปลายทาง เพราะถูกทำให้หวาดกลัวเข้าระยะทางครึ่งหลังเขาจึงแทบไม่พูดไม่จา

ลูซิงจิวไม่ได้เอาเรื่องนี้มาใส่ใจ เขาเอ่ยขอบคุณคนขับหลังลงจากรถ ค่อยๆ เดินลงจากรถแล้วค่อยๆ เดินไปหาบ้าน

คนขับรถรับเงินโดยไม่พูดอะไรสักคำรีบขับรถจากไปเหมือนกับโดนผีไล่ตามดูท่าแล้วน่าจะมารับงานมาส่งผู้ไปอีกนาน

เห็นเขาหนีไปอย่างตื่นตระหนก ลูซิงจิวก็อดหัวเราะไม่ได้

ตอนนี้เป็นเวลาที่เหมาะที่สุดสำหรับวันนี้ อาคารโดยรอบซ่อนอยู่ท่ามกลางความมืด ได้ยินแต่เสียงร้องของแมลงแทรกมาในความเงียบ ลูซิงจิวลากกระเป๋าเดินทาง อาศัยความทรงจำเดินไปที่ตั้งของบ้านเก่าตน เขาไม่ได้กลับมาสามปีแล้ว ครั้งล่าสุดก็คือตอนที่มาร่วมงานศพคุณยาย จากนั้นบ้านเก่าก็ถูกปิดทิ้งไว้ ไม่รู้ว่าตอนนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง

ดีที่หมู่บ้านช่องโดยรอบดูเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่เส้นทางส่วนใหญ่

ยังเหมือนเดิมอยู่ เดินไปได้ยี่สิบนาที ในที่สุดลูซิงจิวก็เจอจุดหมายของตัวเอง

บ้านเก่าแห่งเดียวที่เขาคาดการณ์เอาไว้ บนประตูบานใหญ่สีแดง มีตัวล็อกสนิมเขรอะแวนอนอยู่ ลูซิงจิวหยิบกุญแจออกมา เสียบไขอยู่หลายที กว่าจะเปิดได้ เขายื่นมือไปผลักประตูให้เปิดออก ผุ่นจำนวนมากร่วงกรวลงมา ทำเอาชายหนุ่มจามอยู่สองสามทีอย่างห้ามไม่ได้

"ไม่ได้กลับมาซะนาน" พึมพำเสียงต่ำ ลูซิงจิวเปิดประตูอาคารหลังเล็ก มองเฟอร์นิเจอร์ของตกแต่งภายในบ้าน

เพราะเขาได้บอกล่วงหน้าว่าจะกลับมา และได้วานเพื่อนบ้านให้ช่วย จ่ายค่าไฟไว้ก่อน ถึงได้มีไฟฟ้าใช้ ลูซิงจิวเปิดไฟ ทำให้มองเห็นเฟอร์นิเจอร์ ภายในได้อย่างชัดเจน

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนัก แทบไม่ต่างไปจากในความทรงจำ มีเพียงแค่เครื่องเรือนทั้งหมดที่ปกคลุมด้วยฝุ่นกองหนา ลูซิงจิวจัดการ จัดเตียงนอนอย่างง่าย ๆ โดยคิดที่จะนอนตรงนี้ไปก่อนสักคืน เขาแผ่กายลงบน เตียงไม้แข็ง มองเพดานที่เต็มไปด้วยใยแมงมุม คิดว่าพรุ่งนี้คงต้องใช้เวลา ทำความสะอาดห้องมากหน่อย...

กลืนอับเก่าลอยคลุ้งทั่วโพรงจมูก แล้วลูซิงจิวก็ถอยหลังไป

วันที่สอง ลูซิงจิวนอนหลับจนถึงเก้าโมงกว่าๆ จึงค่อยรู้สึกตัวตื่น แสงอาทิตย์ สว่างทอดผ่านหน้าต่างลงบนกายของเขา ชายหนุ่มลืมตาขึ้นอย่างงุนงง มองเห็น ละอองฝุ่นเล็กๆ ลอยเต็มไปด้วยลมพัดผ่านลำแสง เขาลุกขึ้นนั่ง ขยี้ตาพยายามไล่อาการ สะลึมสะลือจากการนอน

ลูซิงจิวหาอะไรกินรองท้อง ก่อนจะเริ่มจัดการกับบ้านให้เป็นระเบียบ

ไม่ได้อยู่อาศัยมาหลายปี เห็นที่ต้องทำความสะอาดหมดทั้งหลัง แต่ก่อน ลูซิงจิวไม่มีน้ำประปาใช้ด้วยซ้ำ ชาวบ้านต้องพากันไปตักน้ำบนภูเขา ดีที่เมื่อ สองปีก่อนรัฐบาลออกงบประมาณจัดหาน้ำให้ที่นี่ ช่วยลดปัญหาไปได้มากทีเดียว

ลูซิงจิวเจอไม้กวาดที่เต็มไปด้วยใยแมงมุมอยู่ตรงมุมห้อง ขณะที่พับแขนเสื้อ เพื่อลงมือทำความสะอาด บนแขนกลับรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา เขานึกสงสัย จึง

พับแขนเสื้อข้างซ้ายของตนเองขึ้นดู เมื่อเห็นจุดที่รู้สึกเจ็บบนแขนชัดๆ แล้ว ก็ถอนหายใจเย็นๆ ออกมาอย่างช่วยไม่ได้

เห็นบนแขนข้างซ้ายมีรอยแดงช้ำห้ารอยปรากฏอยู่ มันเด่นชัดจากผิวขาวสว่างดูขาวสาส์ของเขา เมื่อเขาใช้มือค่อยๆ สัมผัสรอยแดงก็รู้สึกเจ็บและปวดแสบปวดร้อนขึ้นมา

"ไปได้มาจากไหนนะ" ลูซิงจิวพึมพำ "โดนแมลงไต่?" เขาค่อนข้างสับสน พอครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วน ก็ค้นมีความคิดที่เหลือเชื่อออกมาจากสมอง

สิ่งที่สัมผัสแขนเขาเมื่อคืน...เหมือนจะมีแค่คนขับรถคนนั้น หรือคนขับรถจะกลัวสุดขีดจนคว้าแขนของเขาแล้วทำให้เกิดรอยแบบนี้

ลูซิงจิวยิ้มแห้ง รู้สึกว่าจินตนาการของตนโง่เง่าไปหน่อย

แต่ว่านอกจากความรู้สึกเจ็บปวดแล้ว รอยเหล่านี้ก็ไม่ได้ส่งผลอย่างอื่นอีก ลูซิงจิวมองอยู่ชั่วครู่ก่อนปล่อยแขนเสื้อลง เริ่มต้นทำความสะอาดห้องต่อ วันนี้เขายังมีอีกหลายอย่างที่ต้องทำ

"ก๊อก ก๊อก ก๊อก" เวลาประมาณสิบโมง ขณะที่ลูซิงจิวกำลังก้มหน้าก้มตากวาดพื้นก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาเดินไปทางประตู เมื่อเปิดออกดูก็พบกับใบหน้าอันคุ้นเคย

"เสี่ยวจิวเออร์ กลับมาแล้วเรอะ มาถึงเมื่อคืนใช่ไหม" คนที่เอ่ยทักทาย ลูซิงจิว นั้นตัวเล็กและดูเด็กกว่าลูซิงจิวเสียอีก เขายิ้มเผยให้เห็นเขี้ยวเล็กน่ารัก "ทำไมไม่โทรหาฉันล่ะ"

ลูซิงจิวมองเห็นชายหนุ่มก็ยกยิ้มไปกับเขา "เสี่ยวสวิน ไม่เจอกันนานเลยนะ"

คนตรงหน้าชื่อว่าอินสวิน เป็นเพื่อนเล่นสมัยเด็กของลูซิงจิว ทว่าตั้งแต่ลูซิงจิวไปจากσύผู้ พวกเขาสองคนก็นับว่าไม่ได้เจอกันนานแล้ว

"เมื่อคืนฉันมาถึงดึกมาก ก็เลยไม่ได้บอกนาย" ลูซิงจิวชูไม้กวาดในมือขึ้น

"อ้อ" อินสวินพยักหน้า "นายทำความสะอาดอยู่เหรอ มา ฉันช่วย!"

ลูซิงจิวถามขึ้น "บ้านนายทำสวนเสร็จแล้วเหรอ"

อินสวินตอบ "เกือบแล้วละ เมื่อวานเพิ่งเอาเมล็ดลงดิน เดือนหน้าถึงจะ

ออกผล"

ลูซิงจิวเอ่ยยิ้มๆ "ดีละ เห็นที่ต้องรบกวนนายแล้ว"

อินสวินพับแขนเสื้อ หยิบผ้าเช็ดมือขึ้นมาช่วยลูซิงจิวทำความสะอาด
เครื่องเรือน ทำไปพลางคุยกับลูซิงจิวไปพลาง

แม้เขาสองคนจะเป็นเพื่อนสมัยเด็กกัน แต่ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้ว ทำให้
มีเรื่องพูดคุยกันไม่รู้จบ อินสวินยังคงแปลกใจว่าทำไมลูซิงจิวถึงลาออกจาก
เมืองใหญ่แล้วกลับมาที่นี่

ลูซิงจิวเอ่ยอย่างจริงจัง "หัวหน้าบอกฉันว่าถ้าไม่ขยันทำงาน ก็กลับบ้าน
ไปขายมันหวานซะดีกว่า ฉันคิดดูแล้ว กลับบ้านมาขายมันหวานก็ดีอยู่นะ
ก็เลยกลับมาละ"

อินสวิน "...จริงปะเนี่ย"

ลูซิงจิวจ้องมองดวงตาสองชั้นคู่โตของเขา "จริง"

อินสวิน "... เขาแกล้งทำเป็นเชื่อ"

ทั้งสองคนทำความสะอาดกันทั้งช่วงเช้า บ้านถูกปิดกวาดจนสะอาด
ไปได้ประมาณหนึ่งแล้ว อินสวินเห็นว่าเวลากำลังพอเหมาะ จึงเอ่ยชวนลูซิงจิว
ไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันที่ร้านเล็กๆ ในหมู่บ้าน ลูซิงจิวตอบรับด้วยความยินดี

สุ่ยฝูเป็นหมู่บ้านเล็กๆ หากคนทะเลาะกันที่ต้นหมู่บ้าน คนทำยหมู่บ้าน
ก็จะได้ยินเสียง หมู่บ้านนี้ไม่มีกิจการธุรกิจ มีแค่ร้านข้าวเล็กๆ สองร้าน ร้านหนึ่ง
ขายกับข้าว ส่วนอีกร้านขายข้าวสอยชนิดต่างๆ

"นายเพิ่งกลับมา อยากกินอะไร ฉันเลี้ยงเอง!" อินสวินพูดเสียงดัง

"กินก๋วยเตี๋ยวละกัน" ตอนเด็กๆ ลูซิงจิวเคยกินก๋วยเตี๋ยวของร้านนี้ รสชาติ
จัดว่าดีมาก นึกขึ้นมาตอนนี้ก็รู้สึกได้ถึงวันเวลาเก่าๆ

"ได้เลย ไปกัน" อินสวินพาลูซิงจิวไปร้านขายก๋วยเตี๋ยว

เจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวเห็นอินสวินก็เอ่ยร้องทักทาย พอเห็นลูซิงจิวที่
ยืนอยู่ข้างกายเขาเข้า ก็กวาดตามองขึ้นลง ก่อนจะถามด้วยความไม่แน่ใจ
"นี่ไซ่หลานชายตระกูลลูรีเปล่า โตขนาดนี้แล้วละอะ!"

ลูซิงจิวยิ้มพลางพยักหน้ารับ

"ลุงเซอ ขอถ้วยเดียวเนื้อสองที่ใส่พริกเยอะๆ นะครับ" อินสวินพูด "ของผมเพิ่มใบกุยช่าย ซึงจิว นายเอาด้วยมั๊ย"

"เฮสิ" ลูซิงจิวก็กินกุยช่าย

เจ้าของร้านส่งเสียงตอบรับ หมุนตัวเดินกลับเข้าไปในร้านเพื่อไปทำถ้วยเดียว

ลูซิงจิวมองสำรวจร้านเล็กๆ แห่งนี้ ขนาดร้านไม่ใหญ่ โต๊ะจัดเรียงไว้บนพื้นด้านนอก แม้เฟอร์นิเจอร์และของตกแต่งจะเก่าแต่ดูแลได้อย่างสะอาดเอี่ยมดูแล้วไม่ทำให้คนรู้สึกว่างสกปรกไม่เป็นระเบียบ เมื่อลูซิงจิวดึงสายตากลับมาก็เหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างผ่านใต้โต๊ะไปอย่างรวดเร็ว สิ่งนั้นเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูง ลูซิงจิวสังเกตเห็นแล้วว่าตัวของมันมีสีแดง คล้ายจะเป็นแมลงอะไรสักอย่าง

"มองอะไรอยู่นะ" อินสวินถาม

"เหมือนจะมีแมลงนะ" ลูซิงจิวตอบ

"แมลง?" อินสวินพูด "จริงสิ ถึงฤดูใบไม้ผลิแล้วนี่นา แมลงยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ เดียวฉันกลับไปเอายาสมุนไพรมาให้ นายค่อยเอากลับไปต้มที่บ้าน... เมื่อคืนนายนอนที่นั่น ไมโดนแมลงกัดบ้างหรือ"

ลูซิงจิวส่ายหน้า "ไม่มีนะ"

อินสวินได้ยินดังนั้นก็กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะพับขากางเกงตนเองขึ้นมองเห็นตุ่มแดงสีน้ำตาลโตเด่นสะดุดตาอยู่บนขา อินสวินบอก "เฮ้อ เมื่อคืนฉันเดินอยู่ข้างนอกแป๊บเดียว โดนกัดเป็นรอยไปทั้งขาเลย"

ลูซิงจิวครุ่นคิด "ฉันอาจจะโชคดีละมัง"

อินสวินเปิดปากหัวเราะ ทำเอาเขี้ยวเสน่ห์ที่ริมฝีปากดูน่ารักเป็นพิเศษ "มัง"

ทั้งสองคนกำลังคุยกันอยู่ เจ้าของร้านก็นำถ้วยเดียวที่ปรุงเสร็จมาเสิร์ฟกลิ่นหอมโชยกรุ่น

ลูซิงจิวคิดว่าตะเกียบชิ้นชิมไปคำหนึ่งก็อุทานว่า "นี่มันรสชาติสมัยเด็กชัดๆ" เส้นก้วยเดียวไม่ได้ใส่เจลาติน กินแล้วเหนียวนุ่มทั้งยังชิมซาบไปด้วยรส

ซูปกระดูก เอิร์ตอ่วยเป็นที่สุด ในซามปรังด้วยส่วนผสมแสนเรียบง่าย โรยหน้าด้วยพริกผัดกับใบกุยช่ายมันวาว พอใบกุยช่ายถูกน้ำซูปร้อนๆ ลวกแล้ว ก็ยังส่งกลิ่นหอมฉุย ช่วยลดความมันของน้ำซูปกระดูกได้อย่างพอดี

คนทั้งคู่รู้สึกหิวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พออาหารมาถึงต่างคนก็ต่างหยุดคุยกันทันที เหลือเพียงเสียงกินก๋วยเตี๋ยวเท่านั้น จนกระทั่งลูซิงจิวกินก๋วยเตี๋ยวหมดเกลี้ยงซาม แถมยังซดน้ำซูปไปอีกหลายอีก จึงค่อยผ่อนลมหายใจออกมาด้วยความพึงพอใจ

"อืมชะมัด" อินสวินเรอ ลูบหน้าท้องตัวเองอย่างสำราญ

"อ่วยจริง" ลูซิงจิวก็รู้สึกปริ่มเปรม เขาเซ็ดปากแล้วเอ่ยว่า "จริงสิ เมื่อวานตอนมาถึงที่นี่ ฉันเรียกแท็กซี่คันหนึ่ง ได้ยินคนขับบอกว่าแถวนี้มีคนขับแท็กซี่ตายไปสองคน?"

"อ้อ เรื่องนี้นะเหรอ" อินสวินพูด "อ้อ ไม่ใช่แค่คนสองคน แล้วก็ไม่ใช่ว่าคนขับนะ ผู้โดยสารต่างหาก"

ลูซิงจิว "..."

อินสวินสังเกตเห็นว่าสีหน้าลูซิงจิวแปลกไปนิดหน่อย จึงเล่าอย่างที่คนซูปซิบกันมา "แต่ไม่แน่ว่าตายหรือกะนะ ยังหาศพไม่เจอเลย เจอแต่กระเป๋าดูเหมือนของพวกเขานะ"

"ไม่ใช่คนหมู่บ้านสุ่ยฝูหรือกะ" ลูซิงจิวถาม

"ไม่ใช่" อินสวินบอก "เป็นคนหมู่บ้านอื่นนะ แค่เดินทางผ่านมาสุ่ยฝูเฉยๆ...ว่าแต่นายถามเรื่องนี้ทำไม"

ลูซิงจิวเอ่ยตอบ "อ้อ ฉันแค่ได้ยินคนอื่นเล่ามานิดหน่อย"

อินสวินไม่ได้ใส่ใจมากนัก "ความปลอดภัยในหมู่บ้านสุ่ยฝูของพวกเรา ยังดีมากอยู่นะ กระทั่งโจรยังไม่มีเลย ปลอดภัยกว่าที่อื่นๆ เยอะ"

คนทั้งคู่พูดคุยพลางเดินกลับบ้าน เพิ่งทำความสะอาดไปได้แค่ครึ่งเดียว ยังต้องจัดการต่อ

ช่วงเย็นของวัน ในที่สุดบ้านก็มีสภาพให้คนอยู่อาศัยได้ มีแค่บริเวณ

สวนที่คงต้องใช้เวลาคิดจัดการอีกสักหน่อย

ที่จริงแล้วบ้านนี้มีขนาดค่อนข้างใหญ่ ยิ่งรวมพื้นที่สวนทางด้านหลังเข้าด้วยแล้วแทบจะเป็นคฤหาสน์ขนาดย่อมเลย แต่เพราะไม่ได้อยู่อาศัยมาเป็นปี ห้องที่ใช้อยู่อาศัยได้จึงค่อนข้างน้อย ยังมีเพดานและผนังที่ต้องซ่อมบำรุงอีกหลายแห่ง

สวนท้ายบ้านมีบ่อน้ำบ่อหนึ่ง ลูซิงจิวไปชะเง้องดูปากบ่อเมื่อช่วงพลบค่ำ ก็เห็นว่าด้านในยังมีน้ำ และดูเหมือนน้ำจะยังใช้ต่อได้ เพียงแต่เชือกที่ใช้ตักน้ำด้านบนเก่าแล้ว จึงต้องเปลี่ยนเส้นใหม่

"จำได้ว่าเมื่อตอนเด็กๆ ฉันเคยใช้น้ำจากบ่อนี้แช่แตงโม" อิ่นสวีนั่งลงบนขอบปากบ่อ ชะเง้อกศีรษะลงไปดู "กลับมาคราวนี้นายตั้งใจจะทำอะไรนะ ทำไร่ทำสวนรีเปล่า"

"เลี้ยงสัตว์กับเพาะปลูกละมัง" ลูซิงจิวตอบ "ฉันพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง ไว้ค่อยปรับปรุงคอกสัตว์ข้างๆ นี่..."

แทบทุกหลังคาเรือนในหมู่บ้านนี้พากันเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงไก่ หรืออะไรสักชนิด หากมีฐานะดีหน่อยก็พากันเลี้ยงหมูหรือวัว

"จริงสิ" อิ่นสวีน้อง "พรุ่งนี้ฉันจะไปบอกช่างไม้ให้เขามาซ่อมคอกสัตว์ที่บ้านนายก็แล้วกัน อยากจะซื้ออะไรมั๊ย อีกสักสองสามวันจะไปตลาดในเมือง พวกเราไปเดินดูด้วยกันสิ"

"เอาสิ ชอบใจมากนะ" ลูซิงจิวเอ่ยขอบคุณ

"ไม่ต้องเกรงใจนะ" อิ่นสวีนโบกไม้โบกมือ กล่าวด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ "ความสัมพันธ์ของพวกเราจะต้องพูดขอบใจด้วยละนะ นี่ก็มีดละ ฉันกลับบ้านก่อนละกัน"

"อืม" ลูซิงจิวเอ่ย "ระวังตัวด้วยละ"

อิ่นสวีนหมุนกาย ก่อนเดินออกทางประตูลานบ้าน พอเห็นเขาเดินไปไกลแล้ว ลูซิงจิวจึงค่อยเดินกลับเข้าบ้านตนเองบ้าง

แม้ว่าในบ้านจะมีโทรทัศน์ แต่ยังไม่ได้เปิดสัญญาณ ลูซิงจิวจึงทำได้แค่คว่ำมือถือออกมา ก่อนจะป็นขึ้นเตียงแล้วเปิดแอปพลิเคชันดูข่าว

ดูไปได้สักพัก เขาก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้กะทันหัน ใช้มือกดเปิดปุ่มค้นหา พิมพ์ลงไปไม่กี่ตัวอักษรว่า 'ผู้โดยสารรถแท็กซี่หายตัวในหมู่บ้านสุ่ยฝู' รอคูหนึ่ง ผลการค้นหาก็ปรากฏขึ้นมา ลูซิงจิวกวาดสายตาอ่านคร่าวๆ พบว่าเนื้อข่าวกับเรื่องราวที่อื่นสลับบอกเล่าไม่ต่างกันมากนัก เพียงแค่มีรายละเอียดมากกว่านิดหน่อย ชาวบอกรว่าคนเหล่านั้นหายตัวไปอย่างกะทันหัน ครอบครัวผู้สูญหายแจ้งความแล้ว สุดท้ายก็พบเพียงกระเป๋าเดินทางที่หายไปของพวกเขาอยู่บริเวณใกล้ๆ หมู่บ้านสุ่ยฝู ต่อมาผลการสืบสวนของตำรวจก็พบว่าคนเหล่านั้นล้วนโดยสารแท็กซี่คันหนึ่ง...

อ่านมาถึงตรงนี้ ลูซิงจิวก็วางมือถือนั่งลง พับแขนเสื้อข้างซ้ายของตนเองขึ้นพบว่าบนผิวหนังที่ถูกแขนเสื้อปกคลุมนั้นยังคงเห็นตุ่มแดงซ้ำทั้งห้าได้ชัดเจน

ลูซิงจิวก็ม่ออีกข้างไปสัมผัส ชายหนุ่มสูดปากเบาๆ ตุ่มแดงนี้ยังคงสร้างความเจ็บปวดอยู่มาก ตอนนี้เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนคนขับแท็กซี่คนนั้นมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล โชคดีที่เขาลงจากรถแท็กซี่มาได้อย่างปลอดภัย ไม่มีอะไรไม่คาดฝันเกิดขึ้น

ลูซิงจิวครุ่นคิด ความง่วงเริ่มคืบคลานเข้ามา ตอนกลางวันยุ่งมาทั้งวัน เขาจึงค่อนข้างเหนื่อยล้า พอปิดตาลงก็แทบจะหลับไปในทันที

การพักผ่อนอย่างมีคุณภาพเช่นนี้ ตอนที่เขาทำงานอยู่แม้แต่คิดยังไม่กล้าคิดเลย ที่จริงบริษัทของเขาคงการให้พนักงานเปิดมือถือตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยเฉพาะพวกฝ่ายวางแผนอย่างเขา หากมีปัญหาเกิดขึ้น ก็จะถูกเรียกตัวไปบริษัทได้ทุกเมื่อ แม้ว่าเงินเดือนจะสูง แต่สภาพจิตใจแห่งเหี่ยวเหินทน

ลูซิงจิวนึกว่าตนเองจะหลับจนถึงเวลาฟ้าสว่าง ทว่าเวลาประมาณห้ามีด เขากลับได้ยินเสียงบางสิ่งเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา

เสียงนี้เหมือนมีอะไรค่อยๆ ดันแผ่นกระเบื้องด้านบนศีรษะของเขา ทำให้ข้างบนศีรษะของลูซิงจิวเกิดเสียงครี๊ดคราด

ลูซิงจิวโดนปลุกให้ตื่นด้วยเสียงนั้น ชายหนุ่มเปิดเปลือกตาสะลึมสะลือขึ้นก็เห็นแสงอ่อนๆ ด้านบนศีรษะของตน แสงนี้ทำลูซิงจิวหยุดชะงัก ยังไม่ทันได้หันศีรษะไปมอง เพียงอดีตใจเดียวเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ ชายหนุ่มเบิกตาขึ้น

ทันใด กระเบื้องบนหลังคาถูกอะไรบางอย่างรื้อออก แสงจันทร์สว่างส่องจากข้างบน สาดลงบนผืนผ้าห่มราวกับรอยประทับอันร้อน

"ครืด ครืด" เสียงข้างบนดังขึ้นอีกครั้ง ปฏิกริยาแรกของลูซิงจิวคือคิดว่าเป็นสิ่งมีชีวิตคล้ายแมงร่อนวิ่งปราดขึ้นบนเพดาน ทว่าขณะที่สมองของเขา กำลังประมวลผลอยู่นั้น อะไรบางอย่างที่มีลักษณะกลมๆ ก็ปรากฏขึ้นบริเวณรอยไห้วของเพดานบ้าน ลูซิงจิวมองเห็นลักษณะของสิ่งกลมๆ นั้นได้อย่างชัดเจน มันคือดวงตาสีแดงคู่หนึ่ง รูปร่างตาของมันมีขนาดใหญ่ หนึ่งตาที่สาม* สีขาวเลื่อนผ่านลูกตา ทั้งคราบชั้นไว้ด้านหลัง ลูซิงจิวจำได้ นี่มันคือดวงตาของสัตว์เลื้อยคลาน

* หนึ่งตาที่สาม (Third eyelid) หรือ Nictitating membrane เป็นชั้นเนื้อเยื่อแผ่นบางๆ ที่อยู่ระหว่างชั้นเปลือกตา กับกระจกตา

บทที่ 2

ดอกไม้ในปีนั้น

เมื่อเห็นดวงตาคู่นี้ ลมหายใจของลูชิงจิวถึงกับติดขัด นึกว่าตัวเองเห็นภาพหลอน ดูเหมือนดวงตาคู่นั้นจะมองเห็นลูชิงจิวที่อยู่ภายในบ้านผ่านรอยแตก นัยน์ตาฉายแววตะลึงตระหนกอย่างแรงกล้า

ลูชิงจิวชะงักงัน "นี่ฉันกำลังฝันร้ายอยู่ใช่ไหม..."

คำถามของเขายังไม่ทันได้รับคำตอบ ดวงตาน่ากลัวบนเพดานคู่นั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ลูชิงจิวยังไม่ทันได้สติตัวเองกลับมา ก็เจอเข้ากับเรือลั่นบางยาวสีชมพูลอดผ่านรูเล็กนั้นเข้ามาในบ้าน

ลั่นนั้นยาวมาก ด้านบนปกคลุมด้วยเมือกสีใส พุ่งตรงมายังตำแหน่งที่ลูชิงจิวนอนอยู่ โชคดีที่ลูชิงจิวมีปฏิกิริยารวดเร็ว จึงรีบมุดลงใต้เตียงหลบหนี การโจมตีของลั่นได้ทัน เขาเปิดประตูอย่างชวนเช็กก่อนจะวิ่งออกไปนอกบ้าน พอได้เห็นสิ่งที่อยู่บนหลังคาบ้านของตนเองชัดๆ ชายหนุ่มก็แข็งทื่อไปทั้งร่าง

เขาเห็นสัตว์เลื้อยคลานขนาดมหึมาตัวหนึ่งเกาะอยู่บนหลังคาบ้าน ผิวหนังของมันมีสีเทาดำ ดวงตาปูดโปน ขาทั้งสี่วางมันลงบนแผ่นกระเบื้องลั่นๆ...ชัดแล้วว่ามันเป็นตุ๊กแกยักษ์!

ตุ๊กแกตัวนั้นสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของลูชิงจิวเช่นกัน มันค่อยๆ หันหัวมองมาทางลูชิงจิว ลูชิงจิวเห็นท่าไม่ดีจึงหมุนตัววิ่งหนี หากแต่ชั่วขณะเดียวกลับได้ยินเสียงพุ่งแหวกอากาศมาจากด้านหลังของตน รวากับมีอะไรบางอย่างพุ่งมาทางเขา!

ลูซิงจิวยังไม่ทันได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ก็รู้สึกว่่าที่ช่วงเอวถูกรัดแน่น การมองเห็นของเขาหมุนกลับ เขากรีตร้องเมื่อถูกตุ๊กแกยักษ์ใช้ลิ้นพันรัด ร่างกายยกให้ลอยขึ้น

เวลาตุ๊กแกต้องการกินอาหารมักจะทำเช่นนี้เสมอ ใช้ลิ้นพันรอบตัวเหยื่อ ก่อนจะตวัดตัวเหยื่อเข้ากลางปาก ลูซิงจิวมองระยะห่างระหว่างตนเองกับตุ๊กแกยักษ์ ที่เข้าใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างอัศจรรย์หนทาง และในเวลาที่เขากำลังจะโดนสิ่งนั้นกลืนเข้าไปในปาก การเคลื่อนไหวของตุ๊กแกกลับหยุดชะงักอย่างกะทันหัน นัยน์ตาคูยักษ์สะท้อนความสะพรึง

ลูซิงจิวลอยหยุดอยู่กลางอากาศ เรื่องราวแปลกประหลาดทั้งหมดนี้มันเกินกว่าที่เขาจะสามารถเข้าใจได้ภายในช่วงเวลานั้นๆ แต่สัญชาตญาณการอยากมีชีวิตรอดทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้อง ช่วยโอกาสในวินาทีที่เจ้าตุ๊กแกมันงงสับสนกลับ เขาฉวยพวงกุญแจออกมาจากกระเป๋ากางเกง กรีดลงบนลิ้นที่พันกายเขาอยู่อย่างแรง

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะความเจ็บปวดหรือเพราะสาเหตุอื่น ตุ๊กแกนั้นถึงได้ปล่อยลูซิงจิวลง เขาตกจากกลางอากาศลงสู่พื้นดิน เหลือบเห็นกลุ่มความมืดซึ่งไม่รู้ว่าเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ลอยปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ

ราวกับมีอะไรบางอย่างซุกซ่อนอยู่ท่ามกลางความมืดมิด เพียงแต่ลูซิงจิวไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

ดูเหมือนตุ๊กแกจะหวาดกลัวกลุ่มความมืดนี้เหลือเกิน มันหมุนตัวกระโดดลงจากหลังคา ตั้งท่าจะรีบหนี ทว่าความมืดมิดนั้นกลับแผ่ขยายออกอย่างรวดเร็ว โอบล้อมปกคลุมตัวตุ๊กแกเอาไว้

จากนั้นลูซิงจิวก็ได้ยินเสียงคล้ายการฉีกเนื้อ ตุ๊กแกที่ถูกปกคลุมด้วยความดำมืดเหลือแต่ปลายหางโผล่ออกมาด้านนอก ลูซิงจิวมองทางที่สะบัดส่ายไม่หยุดของมันอย่างทำอะไรไม่ถูก การเคลื่อนไหวนั้นค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ กระทั่งหยุดลงในที่สุด

เสียงฉีกเนื้อก็ค่อยๆ เบาลงเช่นกัน แทนที่ด้วยเสียงกระดุกที่ถูกกดดังกรวบ ลูซิงจิวยกกายขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า ตั้งใจว่าจะฉวยจังหวะการต่อสู้ให้หลบหนี

ออกไปจากที่นี่ซะ แต่เพิ่งจะเดินหน้าไปได้สองก้าว ก็รู้สึกวิ่งเวียนศีรษะขึ้นมา ทั้งร่างทรุดลงบนพื้น และก่อนที่เขาจะหมดสติไป เหมือนเขาจะเหลือบไปเห็น ดวงตากลมโตสีส้มเข้า...

วันต่อมา ลูซิงจิวถูกปลุกให้ตื่นอย่างสะลึมสะลือด้วยเสียงเคาะประตู เขาลุกจากเตียง ใช้เวลาครู่หนึ่งถึงค่อยเดินโซเซไปเปิดประตู

"เป็นอะไรนะ ตื่นสาเกรัง สีน้าดูไม่ได้เอาซะเลย!" อินสวินตกใจเมื่อเห็นสีหน้าของลูซิงจิวที่มาเปิดประตู "เมื่อคืนนายไปจับผีมาอะนะ!"

แค่เอ่ยถึงคำว่าผี สีหน้าของลูซิงจิวก็ยิ่งแย่งลงกว่าเดิม เขาตอบ "เมื่อคืนเหมือนฉันจะฝันร้ายแบบน่าสยดสยองนะ" เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้นมองเพดาน แต่ข้างบนกลับไม่มีร่องรอยความเสียหายใดๆ ทั้งสิ้น

"ฝันร้ายแบบน่าสยดสยอง?" อินสวินเอ่ย "นายเหนื่อยเกินไปหรือเปล่า..."

ลูซิงจิวดูเหม่อลอย "ก็...ก็เกินไปได้มั้ง"

"ถ้าอย่างนั้น วันนี้นายจะยังไปตลาดในเมืองอยู่มัย" อินสวินถาม "หรือจะอยู่บ้านพักผ่อนอีกสักวัน"

"ไปสิ" ลูซิงจิวสั่นศีรษะเรียกสติตัวเองเล็กน้อย "ฉันอยากจะซื้อพวกข้าวของเครื่องใช้ประจำวันหน่อยนะ"

"โอเค ฉันพาเราตรงไปที่นั่นเลยละกัน ไปกินข้าวเช้าในเมือง" อินสวินเหลือบมองนาฬิกาข้อมือของตน "รถของพวกลุงเงินกำลังจะเข้าเมืองพอดี"

หมู่บ้านผู้คนค่อนข้างไกลจากตัวเมืองมาก ถ้าจะเดินคงต้องใช้เวลาทั้งวัน ขนาดนั่งรถไปยังใช้เวลาร่วมสองชั่วโมง ในหมู่บ้านของพวกเขามีเพียงรถกระบะคันเล็กสองคัน โดยปกติหากชาวบ้านต้องการจะเข้าไปในเมือง ต้องรอวันที่เจ้าของรถจะเข้าเมืองไปซื้อของแล้วค่อยขอติดรถไปด้วย ให้ค่ารถนิดหน่อยก็พอ คนที่อินสวินเรียกว่าลุงเงินคือหนึ่งในเจ้าของรถบ้านของเขามีที่ดินเพาะปลูกค่อนข้างมาก เข้าเมืองคราวนี้ก็ตั้งใจว่าจะไปซื้อปุ๋ย

ทั้งสองคนเดินมาถึงทางเข้าหมู่บ้าน เอ่ยทักทายลุงเงินก่อนจะเข้าไปนั่งในรถ

หลังจากลูซิงจิวจ่ายค่ารถเรียบร้อยแล้ว อื่นสวินก็ส่งบุหรีให้ลูงเงินพร้อมรอยยิ้ม
ลูงเงินรีบไปจุดสุบพลางพูดคุยกถามไถ่ลูซิงจิวว่าเขาอยากจะทำอะไร

"ผมอยากเลี้ยงลูกหมู" ลูซิงจิวเอ่ย "แล้วก็จะซื้อเมล็ดพันธุ์สักหน่อย"

ลูงเงินพูดขึ้น "ได้สิ ในเมืองมีลูกหมูขาย ไว้ถึงตอนนั้นฉันจะช่วยนาย
เลือก อย่าให้ใครมาหลอกละ"

ลูซิงจิวขอบคุณพร้อมรอยยิ้ม

ลูงเงินถามไถ่เรื่องราวช่วงนี้ของลูซิงจิว พอรู้ว่าชายหนุ่มเตรียมจะใช้ชีวิต
อยู่ที่นี่ยาว เขาก็ย้ำจุดที่ต้องระมัดระวัง ยกตัวอย่างเช่น ต้องรีบไถดินทันที
ถึงจะเพาะปลูกได้ดี การไถนาต้องใส่ใจฤดูกาล ถ้ามัวเสียเวลา ก็จะผ่านช่วง
ฤดูฝนไป แล้วต้องรอไปอีกสามเดือน

ลูซิงจิวรับฟังพลางพยักหน้าเป็นระยะ ฟังฟังญาติที่ห่างไกลไหนเลย
จะสู้พี่พี่เพื่อนบ้าน เดิมทีหมู่บ้านσύผู้ก็เล็กอยู่แล้ว ใครมีเรื่องอะไรก็ช่วยเหลือ
กันตลอด

รถกระบะขับขึ้นเขา สู่นานที่ทอดยาวไปยังตลาดในเมือง ช่วงกลางวัน
ช่างแตกต่างจากความเงียบยามค่ำคืน เมืองเล็กๆ แห่งนี้ครึกครื้นเป็นพิเศษ
สองข้างทางล้วนมีแต่ร้านค้าขายของต่างๆ มีทั้งของกินของใช้ เมล็ดพันธุ์
มากมายหลายชนิด และพวกสัตว์เลี้ยง

ลูงเงินบอกว่าตนจะไปซื้อสินค้าตนไว้ก่อน ให้คนอื่นกับลูซิงจิวซื้อของ
ที่อยากได้กันไปเลย แล้วค่อยกลับมาเจอกันที่ร้านขายลูกหมู

ลูซิงจิวพยักหน้ารับ เดินเข้าตลาดกับอึนสวินไป

"นายอยากกินอะไร" อึนสวินถาม "เสี้ยวหลงเปาร้านนั้นอร่อยนะ"

ลูซิงจิวพูด "ลองกินได้มั๊ย"

อึนสวินตอบ "อ้อ ไปกัน"

ลูซิงจิวเดินตามอึนสวินไปยังร้านเล็กๆ ข้างตลาด สั่งเสี้ยวหลงเปาร้อนๆ
มาสองที่ พร้อมน้ำเต้าหู้สองถ้วยกับปาตองโกสองตัว

ลูซิงจิวคิบเสี้ยวหลงเปาขึ้นมา กัดไปครึ่งหนึ่งก็ร้องว่า "อร่อย" ออกมา
เสี้ยวหลงเปานี้เป็นไส้เนื้อ แบ่งบางใส่น้ำมัน พอกัดลงไปก็ได้รับรสชาติด้วยน้ำที่

ชิมออกมาจากไส้ ด้านในมีรากบัวหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ช่วยลดความเลี่ยนของเนื้อ
รสชาติไม่เลวเลยทีเดียว

"อร่อยใช่ไหม!" อินสวินเอ่ย "ทุกครั้งที่มาร้านนี้ฉันกินไปหลายเซตเลยละ
นายลองน้ำจิ้มนี้มั้ย"

ลูซิงจิวฟังแล้วก็ลองจิ้มน้ำจิ้มนั้นดู น้ำจิ้มปรุงจากพริกและน้ำส้มสายชู
พร้อมโรยด้วยต้นหอม พอลองจิ้มแล้วกลับได้รสชาติที่แตกต่างไปจากเดิม
โดยสิ้นเชิง รสเผ็ดกลมกล่อมกับรสที่เข้มข้นของเนื้อทำเอาหยุดกินไม่ได้

ลูซิงจิวเหลือบมองก่อนหัวเราะชอบใจ "นายคนเดียวกินได้ก็เก่งนะ"

"ฉัน?" อินสวินถาม "สามสี่เซตไม่มีปัญหา...แต่ถ้ากินมากไปจะกิน
ข้าวกลางวันไม่ลง"

ลูซิงจิวคืบเสี้ยวหลงเปาอีกชิ้น ตั้งท่าจะส่งเข้าปาก แต่กลับรู้สึกถึงสายตา
คู่หนึ่งที่กำลังจ้องมองแผ่นหลังของตน เขาหันมองอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะเจอกับ
ผู้ชายใส่ชุดสีขาวคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง กำลังจ้องมองเขาด้วยประกายตาอัน
สดใ

ลูซิงจิวคุ้นเคยกับลักษณะท่าทางของชายหนุ่มคนนั้นมาก เขาคือผู้ชาย
ที่ลูซิงจิวเจอบนถนนขณะนั่งแท็กซี่วันนั้น

"สะ...สวัสดี" ถูกสายตาเช่นนี้จึงมอง ลูซิงจิวจึงวางตะเกียบในมือลง
เบาๆ "นาย..." เขาอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มยังไง

ใครจะรู้ขณะที่เขากำลังลังเล ชายคนนั้นก็เดินมาถึงข้างกายเขาแล้ว

อินสวินกระซิบถาม "นี่ใครหรอ" ชายหนุ่มคนนั้นหันตาดูเธอเหลา หางตา
เฉียงลงเล็กน้อย ดูท่าทางเนือๆ ริมฝีปากบางเฉียบยกโค้งขึ้น เหมือนเท
ความสนใจทั้งหมดไว้ที่ลูซิงจิว...ไม่ ไม่ใช่ที่ลูซิงจิว อินสวินมองให้แน่ใจอีกที
ถึงรู้ว่าผู้ชายคนนี้กำลังจ้องเสี้ยวหลงเปาที่อยู่ตรงหน้าลูซิงจิวต่างหาก

ลูซิงจิว "... เขาเองก็เพิ่งรู้เป้าหมายของชายหนุ่ม ลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม
อย่างเกรงใจว่า "กินมั๊ยครับ"

ชายหนุ่มเหลือบมองลูซิงจิวแล้วพยักหน้าอย่างหนักแน่น

ลูซิงจิวรีบสั่งเสี้ยวหลงเปามาอีกสองที่ ชายคนนี้ไม่ใช่ตะเกียบ เขายื่นมือ

หยิบเสี้ยวหลงเปาลูกหนึ่งส่งเข้าปาก เดิมทีลูชิงจิวอยากเตือนเขาว่าเสี้ยวหลงเปา จะลวกปาก แต่ดูท่าทางแล้ว เหมือนความร้อนจะไม่มีผลใดๆ ต่อเขาเลยสักนิด ขึ้นแล้วขึ้นเล่า ชายหนุ่มก็ยังไม่หยุดการกระทำแม้แต่ครู่เดียว

ลูชิงจิวเอ่ยถามเสียงเบาจากทางด้านข้าง "อร่อยมั๊ย"

ชายหนุ่มหยุดเคลื่อนไหวไปชั่วขณะแล้วพยักหน้า

ลูชิงจิว "เอาอีกมั๊ยครับ"

ชายหนุ่มพยักหน้าอีกครั้ง

ลูชิงจิวสั่งเพิ่มอีกสองที่ แม้เขาจะไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วชายหนุ่มเป็นใคร แต่ สัญชาตญาณของเขากลับว่าคืนวันนั้นบุคคลตรงหน้าได้ช่วยชีวิตเขาไว้

หนึ่งชั้น สองชั้น สามชั้น...แข่งใส่อาหารด้านหน้าตั้งสูงขึ้นเรื่อยๆ ดวงตา ของอินสวินที่จ้องมองก็เบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

"อะไรวะนั่น เขากินเสี้ยวหลงเปาไปยี่สิบแข่งแล้ว" อินสวินเอ่ยอย่างขนลุก ขนพอง

ลูชิงจิวพยายามไม่ตื่นเต้น "ไม่เป็นไรน่า เขาคงไม่ตัวแตกหรอก"

อินสวิน "นี่มันปัญหาเรื่องตัวแตกหรอ..."

ลูชิงจิว "ถ้าฉันมีปัญหอะไรล่ะ"

อินสวิน "นายพกเงินมาพอหรือเปล่า..."

ลูชิงจิว "เอามาพอ...นะ?"

เสี้ยวหลงเปาหนึ่งแข่งมีแปดชิ้นราคาสิบสองหยวน ผู้ชายชุดขาวกินไป เกือบยี่สิบแข่ง ลูชิงจิวนึกสงสัยว่าหากสั่งมาเพิ่มอีกยี่สิบแข่งก็คงไม่เป็นปัญหาอะไร ดังนั้นเขาจึงทำได้เพียงลูบกระเป๋าสตางค์พลางปลอบใจตัวเอง เสียเงินสี่ร้อย กว่าหยวนแลกกับชื่อชีวิตก็นับว่าคุ้มค่ามากแล้ว

ผู้ชายคนนี้นึกเยอะมาก มากขนาดที่ผู้คนรอบข้างยังพากันมองมาด้วย สายตาที่ขู่ ลูชิงจิวและอินสวินมองความสูงของแข่งเสี้ยวหลงเปาตรงหน้าแล้ว พุดไม่ออก สุดท้ายขณะที่ลูชิงจิวสั่งเสี้ยวหลงเปาเพิ่มอีกห้าแข่งกับเจ้าแก่ ชายหนุ่มถึงได้โบกมือเป็นสัญญาณว่าไม่ต้องการเพิ่มแล้ว

"อิ่มแล้วหรอ" ลูชิงจิวถาม "นายไม่ต้องห่วงหรอกนะ ข้าวผัดนั้นฉันเลี้ยงได้"

กินอิ่มแล้วค่อยไป"

"อิ่ม?" เมื่อชายหนุ่มได้ยินคำนี้ก็หันศีรษะมาจ้องมองลูชิงจิวอย่างแข็งขันทันที "ฉันไม่ได้กินอิ่มมานานมากแล้ว"

ลูชิงจิว "..."

ชายหนุ่มถามต่อ "นายทำให้ฉันกินอิ่มได้มั๊ย"

"อ่าๆ ฉันจะพยายามนะ" ไม่รู้ทำไม เมื่อถูกดวงตาสีดำของชายหนุ่มจ้องมองแผ่นหลังของลูชิงจิวกลับขึ้นเห้งอย่างไม่คาดคิด ไม่กล้าบ่ย้างเบี่ยงตรงๆ ได้แต่แสดงความคิดของตนอย่างนุ่มนวล

"โอ้" ชายหนุ่มร้อง "งั้นดีเลย"

ลูชิงจิวโล่งอก แต่ยังไม่ทันได้ผ่อนคลาย ชายคนนี้ก็กลับพูดขึ้นมาอีกว่า "ฉันชื่อไป่เยี่ยหู แล้วฉันจะไปหานาย" เขาเอื้อมมือหยิบถุงผ้าขนาดเล็กออกมาโยนลงบนโต๊ะ "นี่คือมัดจำ"

ลูชิงจิวชะงัก หากแต่ในเวลาที่เขานิ่งงันอยู่นั้น ชายหนุ่มก็ยกกายลุกขึ้นแล้วเดินลับหายไปท่ามกลางฝูงชน

"นี่มันอะไรนะ" อินสวินสัมผัสผ้าถุงผ้าบนโต๊ะอย่างสงสัยใคร่รู้ "มันคืออะไร ไม่น่าใช่เงินหรือมั้ง?"

ลูชิงจิวเปิดปากถุง แค่นี้สิ่งของภายในนั้นก็มีการแข็งค้าง ไม่พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง

อินสวินเห็นลูชิงจิวมีท่าทางประหลาด จึงชะงักศีรษะไปดูบ้าง เห็นสิ่งของที่ถูกใส่ไว้ในถุงผ้าสีดำก็ถึงกับนิ่งงัน "มันคืออะไร หนอน?"

ลูชิงจิวส่ายหน้า แต่ไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าแท้จริงแล้วของที่อยู่มากในถุงคืออะไร เขารูดปากถุงเข้าตามเดิม บางทีคนอื่นอาจจะมองสิ่งนี้ไม่ออก หากแต่ลูชิงจิวรับรู้ได้ชัดเจน...มันคือหางตุ๊กแก ยังขยับเคลื่อนไหวน้อยๆ อยู่ด้วยซ้ำราวกับเพิ่งโดนตัดจากตัวของมันมาได้ไม่นาน ทุกอย่างที่เขาพบเจอเมื่อคืนไม่ใช่ความฝัน

อินสวินบ่นพึมพำเสียงแผ่วจากด้านข้าง "ผู้ชายคนนั้นบอกจะมานหานาย เขาพูดเล่นหรือเปล่า"

ลูซิงจิวเหลือบมองอินสวิน "ใช่...มั้ง"

พูดจบคนทั้งคู่ก็หันมองหน้ากัน ต่างคนต่างมองเห็นความกังวลในดวงตาของอีกฝ่าย พวกเขาทั้งสองรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยสู้ดี...

หลังจากชายหนุ่มคนนั้นจากไปแล้ว ลูซิงจิวก็คิดว่ากระเป๋าสตางค์ของตนไปจ่ายเงินด้วยท่าทีที่สงบ จากนั้นเขากับอินสวินจึงตัดสินใจว่าจะไปเลือกซื้อเมล็ดพันธุ์ที่ต้องการนำไปปลูกที่บ้าน

บ้านของลูซิงจิวมีพื้นที่ทั้งหมดแปดหมู* ซึ่งได้ปล่อยให้คนอื่นเช่า แต่ปีนี้มีพื้นที่สองหมู่ที่จะครบกำหนดสัญญาเช่า ลูซิงจิวจึงเตรียมจะปลูกพืชผักไว้สำหรับบริโภคเองก่อน

"งั้นนายจะปลูกอะไรล่ะ" อินสวินถาม

"ปลูกทุกอย่างเลยแล้วกัน" ลูซิงจิวไม่มีประสบการณ์ด้านการทำไร่ นา คิดว่าปีนี้จะเอาพื้นที่สองหมู่นั้นไว้ฝึกฝีมือ "ข้าวโพด มะเขือเทศ แดงกวา เป็นอะไรที่ปกติกินบ่อยอยู่แล้ว"

"เฮสิ" อินสวินถามพลางเลือกเมล็ดพันธุ์ให้ลูซิงจิว "นายเพิ่งเริ่มต้น อะไรก็ยังไม่เข้าใจ ฝึกมือไปก่อนก็ดี พื้นที่สองหมู่นี้ไม่นับว่าเยอะหรอก"

ลูซิงจิวพยักหน้า พวกเขาสองคนเลือกเมล็ดพันธุ์แต่ละชนิดมาจำนวนหนึ่งส่งให้เจ้าของร้านบรรจุแล้วเก็บใส่กระเป๋าสะพายหลัง

หลังจากเลือกเมล็ดพันธุ์แล้ว ลูซิงจิวก็ไปซื้อข้าวของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างเช่นหม้อในครัว เครื่องปรุงต่างๆ อินสวินบอกให้เขาไปซื้อมั่งลวดมาติดหน้าต่างไว้ กลางคืนที่นี้ชุมชุมมาก

ลูซิงจิวกลับบอกว่าตนเองไม่โดนยุ่งกัฒแต่เนิ่นเดียว

อินสวินไม่เชื่อ ก่อนหน้านั้นมันอาจเป็นความบังเอิญ แต่สองวันนี้ที่ลูซิงจิวยังคงปกติคืออยู่ นั่นมันผิดปกติชัดๆ ใครจะรู้ว่าระหว่างที่ตรวจดูแขนของลูซิงจิว เขาดันไม่เห็นตุ่มยุ่งกัฒเลยสักนิด จึงได้แต่ทำท่าทางรังเกียจยุ้งพวกนี้ที่เป็นหมูป่าไม่ยอมกินข้าว** ผิวกระฉ่างใสอย่างลูซิงจิวดันไม่กัฒ มากัดเขา...

* หมู คือหน่วยวัดขนาดพื้นที่ของจีน หนึ่งหมูเท่ากับ 666.67 ตารางเมตร

** หมูป่าไม่ยอมกินข้าว เป็นสำนวน หมายถึงการที่อยู่ในสภาพแวดล้อมไม่ดีมานาน เมื่อต้องไปอยู่ในสถานที่ดีกว่าก็ทำให้รู้สึกไม่คุ้นชิน

ลูชิงจิวที่ยืนอยู่ข้างๆ กลับนึกถึงตุ๊กแกตัวมึนเมาซึ่งกว่าอะไรตัวนั้นที่อยู่บนหลังคาบ้านของตน อึม เหมือนว่าอาหารหลักของตุ๊กแกก็คือยุง

เมื่อเลิกของที่ต้องการเรียบร้อยแล้ว ก็ใกล้จะถึงเวลาที่ต้องกลับไปหาลุงเงิน ลูชิงจิวกับอินสวินถือข้าวของไปบริเวณที่ขายลูกหมูข้างๆ ตลาด ที่ตรงนี้เป็นตลาดค้าขายสัตว์เลื้อยเลื้อย แค่ว่าเข้าไปลูชิงจิวก็มองเห็นร้านขายเนื้อลูกวัว

อินสวินเอ่ย "มาทางนี้ นายตั้งใจจะซื้อไก่ตัว"

"สองตัว" ลูชิงจิวตอบ "ตัวเดียวเหมาแยะ"

ได้ยินดังนั้นอินสวินก็หยุดฝีเท้าลงกะทันหัน เขาหันมองลูชิงจิวแล้วเอ่ยอย่างจริงจัง "ฉันมีเรื่องหนึ่งอยากเตือนนาย ซื้อหมูกลับไปแล้ว ห้ามนายตั้งชื่อให้มันเด็ดขาด"

"ฉันรู้" ลูชิงจิวตอบ "ถ้าตั้งชื่อก็จะเกิดความผูกพัน ตอนนายเด็กๆ ไม่ได้ตั้งชื่อหมูที่บ้านว่าเสี่ยวฮวาหรือกหรือ"

"ก็ใช่" อินสวินตกลูชิงจิวความทรงจำ ความรู้สึกพรุ่งพรุชขณะพูด "ตอนนั้นฉันชอบเสี่ยวฮวา ฉันป้อนหญ้าที่นุ่มที่สุดให้มันกินทุกวัน"

ลูชิงจิว "จริงสิ สุดท้ายเสี่ยวฮวาก็ถูกพ่อขายฆ่า นายเลยร้องไห้ตลอดทั้งบ่าย เออใช่ พวกเขาลอบขายยังงี้ละ"

อินสวิน "ทำหมูสามชั้นน้ำแดงให้กินจานนึง"

ลูชิงจิว "..."

อินสวิน "หอมมาก"

ลูชิงจิว "... แม่เขาใช้ได้เลยนะจุดนี้"

ทั้งคู่พูดคุยกันจนถึงบริเวณที่ขายหมู และเห็นลุงเงินยืนคุยกับเจ้าของร้านขายลูกหมูอยู่ก่อนแล้ว ลุงเงินเห็นพวกลูชิงจิวมาถึงก็โบกไม้โบกมือร้องเรียก "มาทางนี้! ฉันเลือกลูกหมูสองตัวไว้ให้นายแล้ว!"

ลูชิงจิวเดินไปหา พบว่าข้างกายของลุงเงินมีหมูน้อยถูกล่ามไว้สองตัว หมูน้อยแรกเกิดนั้นดูสะอาดสะอ้าน ตัวสีชมพูอ่อนนอนครางอึมอึมเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้น มองดูน่ารักสุดๆ

อินสวินที่ยืนอยู่ข้างๆ มองลูกหมูแล้วพูดขึ้นว่า "นุ่มจริงๆ..."

ลูซิงจิว "นายคิดถึงเสียวฮวาเหรอ"

อินสวิน "อย่าพูดถึงอดีตเศร้าๆ อีกเลยนะ"

ลูซิงจิวแอบคิดในใจ ตอนกินหมูสามชั้นน้ำแดงไม่เห็นพูดแบบนี้

"ลูกหมูลืบทั่นคุณภาพไม่เลวเลยแหละ" ลุงเฉินกล่าว "ที่บ้านเลี้ยงหมูไม่มาก ก็ไม่ต้องคอยใส่ใจอะไรขนาดนั้น นายจะเอาไว้กินเองหรือทำเป็นเนื้อขาย"

"ไว้กินเอง" ลูซิงจิวตอบ

"อ้อ ดีละ" ลุงเฉินพยักหน้า

ตอนนี้ข้อบังคับในการเลี้ยงหมูค่อนข้างเข้มงวด หากเลี้ยงจำนวนมากกว่าที่กำหนดต้องทำใบรับรองการเลี้ยง แต่สำหรับคนที่อยู่ชนบทในหมู่บ้านผู้ดูแลอย่างพวกเขาไม่มีกฎเข้มงวดแบบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับลูซิงจิวที่เลี้ยงหมูเอาไว้ทำอาหารกินเอง

เขารู้สึกพอใจกับหมูที่ลุงเฉินเลือกให้มาก ขณะที่ลูซิงจิวหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจ่ายเงินและเตรียมจากไป เขากลับได้ยินเสียงหมูร้องโหยหวนมาจากบริเวณด้านข้าง เสียงร้องนี้หวีดแหลมเข้ามาในหู ดึงความสนใจจากทุกคนไปยังที่ตรงนั้น

"นั่นมันอะไรนะ" ลุงเฉินสงสัย "นี่เจ้าแกพะพะพันธุ์หมูป่าด้วยเหรอ"

เจ้าแกขายหมูส่ายหน้า "ฉันจะไปพะพะพันธุ์ได้ที่ไหนเล่า ฉันเก็บได้บนถนนโดยบังเอิญเมื่อสองวันก่อนต่างหาก เหมือนจะโดนรถชนจนสลบให้อาหารกินมันก็ไม่กิน ดูแล้วน่าจะมีชีวิตได้อีกไม่นาน อยากจะลากมาขายให้จบๆ ไปซะ"

"หมูป่าเหรอ" ลูซิงจิวรู้สึกสนใจ เอ่ยต่อ "ขอดูหน่อยได้มั๊ยครับ" เขายังไม่เคยเจอหมูป่ามาก่อนเลย

เจ้าแกโบกมือเป็นสัญญาณให้ลูซิงจิวเดินไปดูเอง

พวกเขาเดินไปทางบริเวณที่หมูป่าร้องได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นก้อนกลมๆ สีดำสองก้อนอยู่ที่มุมหนึ่งของรั้ว ก้อนเนื้อที่ใหญ่กว่ากำลังส่งเสียงร้องโหยหวน สายตาของลูซิงจิวและหมูป่าสบประสานกัน ภายในดวงตาที่ไม่ใหญ่นักคู่นั้น

ลั่นเอ๋อด้วยน้ำตาแห่งความเศร้า

"มันกำลังร้องไห้?" ลูชิงจิวไม่เคยคิดว่าหมูจะมีจิตวิญญาณแบบมนุษย์
เช่นนี้

"ใช่" อินสวินตอบ "ว่าแต่ไฉนมันคือหมูป่าหรือ ทำไมไม่มีเขี้ยวทั้งที่ยังเด็ก
อยู่เลย" โดยปกติแล้วเขี้ยวหมูป่าจะค่อยๆ งอกออกมา ไม่มีทางที่จะมีเขี้ยว
ตั้งแต่แรกเกิดแน่ๆ

"ใช่สิ หมูตัวนี้มันดูแปลกๆ อาจจะกลายพันธุ์ล่ะมัง" เจ้าแกที่อยู่ข้างๆ
ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้นัก "มันเป็นตัวผู้กับตัวเมีย ตัวเมียก็มีเขี้ยว
เหมือนกัน"

เดิมทีเจ้าก้อนเนื้อสองก้อนขดตัวอยู่ในมุม แต่ตอนนี้เหมือนจะเข้าใจใน
บทสนทนาของพวกเขา จึงพากันชันตามองมาทางนี้ เสียงร้องในปากเบาลง
เล็กน้อย ไม่รู้ว่าลูชิงจิวรู้สึกไปเองหรือเปล่า เหมือนเขาได้ยินเสียงประจบ
อ่อนหวาน

"เจ้าแกตั้งใจจะจัดการกับหมูสองตัวนี้ยังไงครับ" ลูชิงจิวถาม

เจ้าแกตอบ "พวกมันไม่ยอมกินข้าว ถ้าขายไม่ออกก็คงต้องฆ่ากินเนื้อ
แล้วละ"

ลูชิงจิวพูด "ตัวเล็กขนาดนี้จะมีเนื้อเท่าไรกันเชียวน"

เจ้าแกเอ่ย "อะไร นายอยากซื้ออะไร"

ลูชิงจิวพูดต่อ "สองตัวนี้ดูแล้วน่าสงสาร ผมอยากรู้ว่าถ้าผมเพิ่มเงิน
สักนิด เจ้าแกจะขายหมูสองตัวนี้ให้ผมได้มั๊ย"

เจ้าแกลังเล

ลุงเงินที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ขึ้น "เหล่า* สวี เดิมทีหมูนี้ก็ไม่ค่อยมีเนื้ออยู่แล้ว
แกมยังดูอ่อนแออมโรคอีก กินเข้าไปก็ไม่ค่อยน่าไว้วางใจ สู้ขายถูกๆ คอยดูว่าจะ
เลี้ยงมันได้หรือเปล่าดีกว่า"

โดนลูกค้าประจำซังงูแบบนี้ เจ้าแกจึงถอนหายใจเสือกก่อนจะตกลง
จับลูกหมูสีดำสองตัวขายให้แก่ลูชิงจิว ลูชิงจิวจ่ายเงินอุ้มลูกหมูสีดำออกจากเจ้า

* เหลา (老) เมื่อนำมาวางไว้หน้าแซ่จะเป็นการเรียกในเชิงสนิทสนม

เอาไปวางรวมกับลูกหมูอีกสองตัวในรถกระบะของลุงเงิน

เจ้าก้อนกลมสองก้อนนั้นดูไม่พอใจลูกหมูอีกสองตัวเอามากๆ ไม่ยอมเข้าใกล้สายพันธุ์เดียวกันกับมันเลยสักนิด ลูซิงจิวนั่งมองการกระทำเล็กๆ ของเจ้าสองตัวนี้อยู่ข้างๆ แล้วยื่นมือไปดึงหูเจ้าหมูตัวเล็กเบาๆ อย่างช่วยไม่ได้พร้อมเอ่ย "พวกเดียวกันทั้งนั้น รังเกียจอะไร หืม?"

หมูตัวเล็กส่งเสียงร้องสองที น้ำตาไหลอย่างไม่คาดฝัน แสดงออกว่าสุดแสนจะเจ็บปวด

เจ้าหมูตัวใหญ่เห็นสถานการณ์เช่นนั้นก็คำรามใส่ลูซิงจิวอย่างเกรี้ยวกราด แต่ไม่ว่าจะดุร้ายยังไงก็ยากแล้วได้แค่นั้น ลูซิงจิวยื่นมือไปตีดหน้าผากมันพร้อมบอก "ดูกับฉันเหรือ ฉันช่วยชีวิตพวกแกสองตัวออกมาจากที่นั่นนะ ฉันคือผู้ช่วยชีวิตของพวกแก พวกแกปฏิบัติกับผู้มีพระคุณแบบนี้เหรือ"

อินสวินเห็นอย่างนั้นก็หัวเราะเสียงดัง "จิวเออร์ นายพูดจามีเหตุผลอะไรกับหมูนะ พวกมันฟังออกกรีใจ"

ยังไม่ทันได้พูดจบ ก็เห็นเจ้าลูกหมูสีดำตัวใหญ่โค้งตัวลงตรงด้านหน้าเท้าของลูซิงจิวเพื่อคำนับ

อินสวินหัวเราะคัง "นิมันบ้าอะไร หมูปีศาจ?"

ลูซิงจิว "...เหมือนจะใช้"

อินสวิน "จั้น...เจ้าหมูปีศาจนี่..."

ลูซิงจิว "?"

อินสวิน "จะอร่อยมั้ยนะ"

ลูซิงจิว "... พูดยตามจริงแล้ว ปีนั้นเสียเวลาสมควรตายแล้วจริงๆ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3NKEaws>